



VLADIMIR DAŠIĆ

direktor Poljoprivredne stanice Beli Manastir

In memoriam

Uz veliku žalost brojnih prijatelja, znanaca i proizvođača primljena je ovih dana vijest da je neumoljiva smrt za uvijek prekinula djelovanje Vladimira Dašića, direktora Poljoprivredne stanice u Belom Manastiru. Njegovom smrću je naša zajednica, kao i Društvo poljoprivrednih inženjera i tehničara, izgubilo vrijednog člana koji je svoj kratki život tiho i nečujno ugrađivao u sve društvene pore. Svojom aktivnošću kao član našeg društva, stručnjak, organizator i rukovodilac, ostavio je duboke tragove svestranog angažiranja u tokove suvremenih zbivanja. Našu sredinu napustio je čovjek koji je svoje stvaralačke snage bezpoštedno ugrađivao u plemenite ciljeve napretka i progresa. O njegovoj aktivnosti sada sa sjetom govore odlikovanja, koje mu je zajednica stavila na grudi, kao svoj znak priznanja i zahvalnosti.

Vladimir Dašić rođen je u stjenovitoj Crnoj Gori, u mjestu Šekular 1917. godine kao dijete siromašnih roditelja. Probijajući se kroz život, koji je bio ispunjen poteškoćama i surovošću, završio je još prije rata Srednju poljoprivrednu školu u Križevcima. U periodu do rata, koji je bio obilježen besposlicom, nije mogao naći stalno zaposlenje, pa je morao raditi različite poslove. U redove boraca Revolucije aktivno stupa 1943. godine da bi Oslobođenje dočekao kao kapetan JNA.

Kao poljoprivredni stručnjak Vladimir Dašić otpočinje svoju karijeru na Poljoprivredno-industrijskom kombinatu »Belje« odmah nakon demobiliziranja iz JNA. U krajnjem siromaštvu koje je bilo karakteristično za naša tadanja privredna kretanja, s puno entuzijazma ulazi kao mlad poljoprivredni stručnjak u okršaj s oskudicom koja okružuje poljoprivrednu proizvodnju. Nalazeći se u središtu zbivanja, gdje je trebalo udariti pečat novoj, modernijoj, tehnologiji, Vlado je, kako smo ga svi nazivali, čudesnom snagom svoje volje uspješno savladivao sve poteškoće koje su se rađale na putu između neimaštine i progresa. Prožet revolucionarnim duhom i mladalačkim žarom lomio je stara shvaćanja u proizvodnji i s puno razumijevanja unosio elemente modernizma koje je sa sobom no-

sila nova epoha. Ovaj pionirski posao, naročito u prvim godinama poslijeratne izgradnje, pokojni Vlado je izvršio na najbolji mogući način. Postignuti uspjesi u toliko su vredniji, što su ostvareni na objektima koji su se po svojoj naravi smatrali najsloženijim.

Poslije dvanaest godina plodnog rada na »Belju«, pokojni Vlado je prešao 1959. godine na rad u Poljoprivrednu stanicu Beli Manastir. Na čelu ove ustanove ostao je do kraja svog života. Svoj prilog zajednici dao je i na ovoj dužnosti. Dovoljno je istaknuti činjenicu, da je ova stanica po svojim rezultatima, a naročito na programu formiranja kooperativnih odnosa, stajala među prvim u zemlji, pa da se iz ovog jednostavnog podatka najočitije sagleda neiscrpan rad ovog vitalnog čovjeka. I brojni drugi uspjesi ove stanice usko su povezani za ime ovog vrijednog pregaoca.

Stručni rad pokojnog Vlade vezan za »Belje« i Baranju, u vremenskom toku koji predstavlja gotovo četvrtinu stoljeća, ostavio je za sobom vidljivih manifestacija u preobražaju poljoprivrede ovog kraja. Nemirnog duha, podstican neprestanom borbom za svaranjem, neprestano je tražio nova rješenja i adaptirao ih u praksu. Neumorno je pratio razvitak nauke i tehnike iz područja poljoprivrede i bio njegov suvremenik. S neskrivenom željom je tražio savjete stručnijih, lako ih usvajao i racionalno primjenjivao u životu. Sve je ovo pridonijelo da je pokojni Vlado u velikoj mjeri ovladao znanjem iz suvremene poljoprivrede i da je postao cijenjen i poštovan stručnjak. Stečeno znanje je nesebično prenosio na mlađe, utirući put da se uvijek uporedo korača s dinamičnim razvitkom naučne i tehničke revolucije.

Rad je bio posebna radost pokojnog Vlade. U radu je našao smisao i sadržaj života. Nadahnuća za pregalački rad napajana su na ovim izvorima. Neizmjernu energiju utrošio je na kovanju onoga što je danas bolje i progresivnije od jučerašnjeg. Radu je podredio svoje narušeno zdravlje, ugodnosti i ljepote obiteljskog života, kao i mogućnost stjecanja akademskog obrazovanja. Iscrpljujući ritam u radu slomio je nježno zdravlje jednog vrijednog stručnjaka koji je sagorijevao u plamenu bitke za napredak.

Pored ostalih društvenih aktivnosti, pokojni Vlado je bio aktivan član našeg društva. Iz svoje zauzetosti izdvajao je vrijeme i snagu da bi i na ovom polju dao svoj prilog.

Sve ove ljudske vrline jednog skromnog čovjeka i radnika ostat će trajno ugravirane u našim osjećanjima kako ih zaborav vremena ne bi izbrisao.

NEKA JE VJEČNA SLAVA POKOJNOM VLADIMIRU DAŠIĆU!